ЕМИЛИО САЛГАРИ:

ИЗДАТЕЛСТВО КУПОНЪ № 4 „КНИГА“

СЪКРОВИЩЕТО НА ПАРАГВАЙСКИЯ ПРЕЗИДЕНТЪ

отъ сушата, а отъ морето, по посока на бавно спускация се балонъ бързо се движеше нѣкакъвъ черенъ предметъ. Но разстоянието още бѣше така далече, че трудно бѣше да се опредѣли какъвъ е тоя корабъ.

Мина около половинъ часъ и Диего, наблюдаващъ внимателно за всичко което става, извика:

— Каква е тая дяволщина? Това не е платноходъ, защото на него нѣма не само нито платна, но нѣма ни една мачта...

— Е, значи параходъ! — се отзова Калдеронъ.

— Не се вижда и куминъ, нѣма нито следа отъ димъ... Движи се съ скорость петдесеть вжзела въ часъ...

— Вѣроятно корабътъ е съ нова, неизвестна ни още конструкция...

— Пръвъ пжть слушамъ за кораби безъ мачти, безъ куминъ, безъ колела! Не, това е нѣкаква дяволщина, ви казвамъ! — ржмжеше морякътъ.

Минаха още нѣколко минути и Кардозо се развика:

— Това съвсемъ не е корабъ!

— А какво е?

— Нима не виждашъ? Това е китъ!

Като се вгледа, Диего трѣбваше да признае, че превъзходното зрение на юношата не го е излъгало: насреща имъ се движеше съ невѣроятна бързина огромно животно. Но това не бѣше китъ, а типиченъ гигантъ-кашалотъ съ невѣроятно грозна глава, напомняща грамаденъ сандъкъ.

За много кратко време балонътъ се носѣше надъ кашалота, даже почна да се отдалечава отъ него. Тогава животното измѣни посоката си и заплува следъ балона, понѣкога почти изкачайки съ грозното си силно тѣло изъ водата, правейки вълни съ гигантската си опашка, разтваряйки огромната си уста, като че ли се канѣше да погълне не само коша съ тримата пасажери, но и самия балонъ.

Не бѣше ли счело това хищно чудовище балона за врагъ, който е отплувалъ отъ преследването му въ небето, за огроменъ китъ, къмъ когото кашалота се отнася безъ пощада?

Само по себе си се разбира, непосрѣдствена опасность за въздухоплавателитѣ кашалота не прдставляваше, докато балона се държи надъ морето. Но, ако паднеше въ водата, ако се намѣрѣха въздухоплавателитѣ тамъ, долу, — нѣмаше никакво съмнение, че трѣбва да се съобразяватъ съ кашалота, който така упорито ги преследваше: тоя звѣръ е единъ отъ най-опаснитѣ въ свѣта, и тежко не само на единичния плувецъ, на крѣхка лодчица, която се е загубила въ безграничния просторъ на океана, — тежко даже и на малъкъ платноходъ, който обърна вниманието на кашалота; съ единъ ударъ на силната си опашка кашалота може да разбие въ трѣски порядъчна гемия. Съ единъ ударъ на тжпата си муцуна той може да прати на дъното дървенъ корабъ съ вмѣстимость сто и петдесеть, двеста тона. Имало е случаи, когато кашалотитѣ сж потопявали кораби отъ петь-шестотинъ тон.

А кашалотътъ все плуваше и плуваше следъ балона, разтваряйки огромната си уста и, изглежда, само и чакаше оня мигъ, когато балонътъ ще докосне повръхностьта на водата.

На въздухоплавателитѣ омръзна това преследване; при това пъкъ и балонътъ доста много се спусна, вълнитѣ на океана плискаха съвсемъ близко до дъното на коша. Диего взе единъ следъ другъ нѣколко чувала баластъ и ги изпразни, като изхвърли съдържимото право въ устата на кашалота. На чудовището това угощаване дойде малко по-вкусъ: то се замѣта на всички страни, вдигайки огромни вълни съ дървеното си тѣло и свирепо, бѣсно удряше съ опашка повърхностьта на водата.

Но не дълго можаха да го наблюдаватъ: освободилия се отъ баластъ балонъ, като че ли възродилъ се и придобилъ сили, пакъ се унесе въ поднебесието и се скри въ облакъ, който плуваше на височина два километра.

V ЗЕМЯ!..

Когато балонътъ се вдигна на височина два и половина километра, почна да го подхвърля на всички страни, той треперѣше като трѣскавъ, дърпаше се, като че се стараеше да се освободи отъ стегналитѣ го върви на мрежата.

— Какво става? — попита Диего.

— Охо! Конятъ, изглежда, иска да се освободи отъ запрѣжката! — се отзова Кардозо.

— Изглежда, че сме попаднали въ ивица на силна буря, — забеляза сеньоръ Калдеронъ.

Да, това бѣше така. Още тамъ, при повърхностьта на океана, духаше свежъ вѣтъръ, който движеше балона съ скорость двайсеть и петь километра въ часъ. Тукъ, на тая височина, могжщия потокъ въздухъ подхвана нещастния балонъ, повлече го съ безумна бързина и въздухоплавателитѣ не виждаха кжде го носи.

Може би, къмъ земята. Може би — пакъ все по-далече и по-далече въ вжтрешностьта на океан...

Качването, предизвикано съ освобождаването отъ баластъ, обаче, не се продължава дълго време и балонътъ отново почна да се спуска, губейки забележимо силитѣ си. Но скоростьта на движението не се намаляваше: бурята както по-рано гонѣше балона съ невѣроятна бързина.

Тамъ долу, подъ краката на въздухоплавателитѣ, ревѣше и виеше морето, изцѣло покрито съ могжщи, бѣснуващи, пѣещи победната си пѣсень вълни Тукъ, въ тоя потокъ отъ мириади частици въздухъ, полуобезсиленитъ балонъ се движеше на скокове, тресѣше се треперѣше, кошницата се люлѣеше, като че всѣки мигъ се готвѣше да се скжса и бухне долу.

Вѣтърътъ свирѣше въ въртитѣ на балона, и, натискайки повърхностьта му, огъваше тънката коприна, като че ли си бѣше задалъ цель да я смачка, да я сплѣсне, да изтиска отъ нея всичкия останалъ газъ.

— Земя!.. Земя! — завика изведнъжъ Кардозо чиито коси се развѣваха отъ вѣтъра.

И останалитѣ въздухоплаватели видѣха на хоризонта възсиньо плоско облаче.

Да, Кордозо бѣше правъ. Вѣтърътъ, или по-правилно, ураганътъ, гонѣше сега балона къмъ земята...

Минаха още часъ и половина, два часа; очертанията на земята се виждаха ясно и Диего, който знаеше всѣко кжтче по тия брѣгове, трѣбваше да признае, че балонътъ, който пространствува вече повече отъ дванадесеть часа, отнесенъ много и много далече отъ устието на Ла Плата, е докаранъ, изглежда, на югъ, къмъ малко изследванитѣ полудиви терисории.

— Може би... Не знамъ, но струва ми се... струва ми се, — бъбрѣше разхвърляно морякътъ, — че ни е отнесло по-далече, отдето искахме...

— Ще попаднемъ на южния полюсъ! — се засмѣ Кардозо.

— Е, до полюса нѣма да стигнемъ... Но ти не се смѣй! Не е време сега за смѣхъ...

— Азъ не се смѣя, — се сконфузи юношата.

— А така: Патагония, за насъ, е много малко похубаво отъ северния или южния полюсъ, — продължи съ неувѣренъ тонъ морякътъ.

— Мислите, че...

— Мисля, сеньоръ Калдеронъ, че сме отнесени много по-далече отъ Рио-Негро...

Калдеронъ не отговори и на бледното му лице трудно можеше да се прочете доволенъ ли е отъ това, че балонътъ е отнесенъ тъй далече отъ мѣстото на гибельта на „Пилкомайо“.

А балонътъ презъ това време все се приближаваше до земята и вече ясно се виждаха очертанията на брѣговетѣ.

Навсѣкжде, до дето стигаше погледа, се виждаха скали, разпукани, разчупени, натрупани една върху друга. При самиятъ брѣгъ въ пѣната на бѣснуващия прибой — всичко бѣше скали и скали — пръснати въ бисерната пѣна...

По небето се носѣха съ безумна бързина кжсове, парцали отъ облаци.

Понѣкога просвѣтваше емайла на вечерното бледно небе и невѣрната, плъзгаща се свѣтлина като петно плуваше по повръхностьта на океана...

— Каквото и да е, но това е земя! — каза Калдеронъ, внимателно вглеждайки се въ далечината.

— Но какъ ще се спуснемъ? — зададе на себе си въпросъ Диего, — капитанътъ предупреждаваше: най-опасната работа е именно спускането... Тукъ се явяватъ хиляди опасности.

— Имаме още малъкъ запасъ отъ баластъ. Можемъ да се държимъ въ въздуха цѣла нощь...

— Ой, нѣма да издържимъ!

— Ако не стигне баласта, ще изхвърляме припаситѣ. После облеклото, инструментитѣ, оржжието...

— Е, всичко това нѣма д стигне а дълго.

— Най-после, въ краенъ случай, можемъ да отрежемъ коша... Нали само той тежи толкова много...

Безъ да отговори а агента, морякътъ съ изпитващъ погледъ се взрѣ въ мрежата на балона. Да, разбира се, въ краенъ случай можеше да се прибѣгне и до това. Нима решителниятъ и смѣлъ човѣкъ, който се бори за живота си, нѣма да съумѣе да се удържи нѣколко часа върху мрежа а на балона? Охо! Морякътъ съ това нѣма да изплашишъ! Морякътъ е привикналъ по цѣли часове да се люлѣе надъ бездна въ мрежата на корабното стъкмяване. На него нѣма да му се завърти свѣтъ, нѣма да му затреперятъ ржцетѣ. Ще си виси на края на рея, пъкъ и още ще пѣе матроска пѣсень, хвърляйки предизвикателство на бѣснуващата буря...

Колкото и неопитенъ да бѣше Диего — той ясно виждаше, че за незабавно спускане нѣмаше защо и да се мисли: докато тъй яростно бушуваше бурята, докато балона се носѣше съ безумна бързина, всѣки опитъ за спускане, пъкъ и още тукъ, въ тоя хаосъ отъ скали, — можеше да доведе само до незабавна гибель.

— Капита ътъ казваше: за спускането трѣбва да се избере по възможность равно мѣсто. Хубаво е храсталакъ. Тамъ може да се опитате да хвърлите котва...

Калдеронъ направи нетърпеливо движение, като че ли искаше нѣщо да възрази, но замълча.

— Кардозо! — Хвърли, приятелю, още баласть! — изкомандува Диего.

Кардозо се наведе на борта на коша, за да откачи още чувалъ баластъ, позабави се минута. Баластътъ бѣше хвърленъ, балонътъ подскочи и почна да се покачва все по-високо и по-високо. Но следъ половинъ часъ той почна все толкова бързо да се спуска къмъ повърхностьта на земята. Бурята все не стихваше, а спускането, както по-рано, бѣше положително немислимо...

Когато съвсемъ разсъмна, Диего, вглеждайки се въ земята, надъ която се носѣше сега аеростата, завика:

— Нѣкакво селце! .. Тамъ, тамъ...

Балонътъ наистина се насочваше къмъ група постройки, обиколени съ ограда отъ бодливи кактуси.

Въздухоплавателитѣ почнаха да стрелятъ отъ корабитѣ си, мислейки да привлекатъ вниманието на жителитѣ на „корала“ — но, за очудването имъ, никой не се отзоваваше.

— Какво ли правятъ? Спятъ, и спятъ! — се засмѣ Кардозо.

— Съня на мъртвецъ! — потвърди Диего. — Може би звукъ на изстрелитѣ не стига до долу? Не, не може да бжде! Нали сме на височина, която не надминава единъ километъръ? Я, Кардозо, стреляй още!

Но резултатътъ бѣше сжщия: въ „корала“ не се забелязваше никакво движение.

Следъ петь минути балонътъ, почти отпусналъ се до повърхностьта на земята, се носѣше надъ самия „коралъ“, и въздухоплавателитѣ виждаха ясно, че тукъ царува пълно безлюдие. Пъкъ и цѣлиятъ коралъ имаше страненъ видъ: постройкитѣ изглеждаха полуразрушени, една колиба бѣше цѣлата опушена и вратитѣ зеяха като черни петна.

Следъ минута Диего извика:

— Човѣкъ!

— Човѣшки трупъ! — го поправи Калдеронъ. И всичкитѣ трима съ неволенъ трепетъ гледаха човѣшката фигура, просната въ странна, неестествена поза срѣдъ развалинитѣ на горѣлата кжща.

— Това е нѣкакъвъ беднякъ — бѣлъ! Навѣрно нѣкой гаучо...

— Убитъ отъ индийцитѣ! — потвърди догадката на моряка Калдеронъ.

— Защо мислите така?

— Защото е скалпиранъ.

И Калдеронъ посочи главата на трупа:

— Локва кръвь... като че съ червена кърпа превързанъ черепъ. Той е скалпиранъ.

— Спаси ни, Господи! — трепна Диего. — Тия индийци, пампаситѣ не сж хора, а звѣрове!

Калдеронъ студено вдигна рамене и каза:

— Все едно, не можемъ да се върнемъ.

Да, връщане нѣмаше. Тѣ съзнаваха това.

Облаци отъ жадни врани, привлечени, изглежда, отъ миризмата на разлагането, отъ миризмата на кръвьта, се вдигнаха отъ земята и се замѣтаха по въздуха когато Кардозо, отново напълнилъ карабината си, стреля въ огроменъ отвратителенъ лешоядъ, който се промъкваше къмъ трупа на скалпирания гаучо, лежащъ срѣдъ кактусови храсти.

И после цѣлата картина на разграбения коралъ изчезна отъ очитѣ на въздухоплавателитѣ, защото балонътъ бѣше отнесенъ далече отъ корала.

Къмъ десеть часа сутринята балонътъ отслабна до толкова, че вече не се спускаше, и почти падаше, и когато презъ борта на гондолата изхвърлиха и последнитѣ запаси баластъ, аеропланътъ вече не се вдигаше нагоре като соколъ, а само забавяше падането си.

Но това вече не така много безпокоеше въздухоплавателитѣ отъ една страна, — сега балонътъ се носѣше не вече надъ планинската крайбрѣжна мѣстность, гдето за благополучно спускане не можеше и да се мисли, а отъ друга, — бурята утихна, вѣтърътъ, все още доста силенъ, вече не заплашваше, обаче, да сплѣска балона и имаше шансове да се надѣватъ, че ако имъ се удаде да се задържатъ още нѣколко часа, — той ще стихне съвсемъ, ще настжпи, макаръ и кратъкъ, промежутъкъ отъ пълно спокойствие въ природата и тогава балонътъ, плавно и спокойно, като бавно спускащъ се въ въздуха широкъ листъ отъ дърво, просто ще лѣгне на земята безъ ни най-малъкъ тласъкъ.

(Следва)

НАЙ-ХУБАВИ И НАЙ-МНОГО ДЕТСКИ И ЮНОШЕСКИ КНИГИ ИМА ВЪ

„ЦЕНТРАЛНАТА БИБЛИОТЕКА ЗА ДОМАШНО ЧЕТЕНЕ“

НА БУЛ. ЦАРИЦА ИОАННА № 29

Майнъ-Ридъ, Салгари, Едгаръ Бюроусъ, Т. Бърнетъ, Жюлъ Вернъ, Т. Бриджесъ, Хагардъ и пр. и пр.

сж застжпени съ всичкитѣ имъ произведения. Има сжшо всички книги за четене по география, история, ест. история и пр.

А колко много приказки и други чудесни книжки ще намѣрятъ у насъ всички послушни деца?

Абонамента за цѣлъ месецъ четене е само 15 лв. Ето защо нашата библиотека е не само най-богата въ София съ детски и юношески книги, но и НАЙ—ЕФТИНАТА!

Побързайте веднага да се абонирате!

За читатели отъ провинцията се правятъ голѣми улеснения. Пишете веднага за нашитѣ условия.

За залогъ се приематъ и книги.